

Sygn. akt II UK 204/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku W. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 czerwca 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 12 stycznia 2017 r. oddalił apelację skarżącego (pозwanego) organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 28 czerwca 2016 r., który zmienił decyzję pozwanego z 11 lutego 2016 r. i przyznał

wnioskodawcy W. B. prawo do emerytury pomostowej. Spór dotyczył przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymaganej do emerytury pomostowej. Pozwany uznał wnioskodawcy 11 lat, 3 miesiące i 19 dni takiej pracy w okresach do 8 lipca 1998 r. i dlatego decyzją z 11 lutego 2016 r. odmówił mu prawa do emerytury pomostowej. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca opłacał dobrowolnie składki na ubezpieczenie społeczne od 11 czerwca 2001 r. do 31 grudnia 2013 r. oraz od 1 stycznia 2014 r. Wnioskodawca był zatrudniany na statkach za pośrednictwem agencji wysyłających marynarzy do pracy za granicą (M., C. w S., I. czy V S.). Sąd Okręgowy stwierdził, że materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia, że ubezpieczony w dalszym (spornym) okresie był kierowany do pracy na statkach obcych bander w charakterze członków załogi tych statków. Okresy pracy za granicą uwzględnia się pod warunkiem opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w kraju. Ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki emerytury pomostowej zgodnie z art. 4 w związku z art. 49 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Sąd Apelacyjny dostrzegając uchybienia w ustaleniach stanu faktycznego sprawy, polegające na pominięciu części materiału dowodowego, w szczególności danych zawartych w książeczce żeglarskiej ubezpieczonego, dodatkowo przesłuchał ubezpieczonego. Ustalił, że ubezpieczony po 31 grudnia 1998 r. wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku stewarda (członka załogi statku), w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, w następujących okresach:

- od 1 stycznia 1999 r. do 31 marca 2000 r. na rzecz P. SA w G. – w ramach stosunku pracy trwającego do 1 grudnia 1994 r.; a nadto – opłacając składkę na dobrowolne ubezpieczenie społeczne od 11 czerwca 2001 r. świadczył pracę w tym samym charakterze na rzecz zagranicznego armatora na podstawie kontraktów zawieranych za pośrednictwem jednostek kierujących (V. Sp. z o.o. w G., I. Sp. z o.o. w G., (...) Towarzystwa (...) SA w S. Oddział w G., (...) Agencji G. Sp. z o.o. w G.) w okresach: od 2 czerwca do 22 listopada 2001 r., od 10 stycznia do 28 lutego 2002 r., od 28 lutego do 3 lipca 2002 r., od 14 stycznia do 2 lutego 2003 r., od 6 marca do 4 kwietnia 2003 r., od 8 sierpnia do 17 listopada 2003 r., od 2 lutego do 15 kwietnia 2004 r., od 15 kwietnia do 3 sierpnia 2004 r., od 25 października 2004 r.

do 14 marca 2005 r., od 12 września 2005 r. do 6 marca 2006 r., od 24 października 2006 r. do 17 marca 2007 r., od 26 kwietnia do 1 lipca 2007 r., od 11 października 2007 r. do 1 lutego 2008 r., od 9 maja do 16 sierpnia 2008 r., od 17 stycznia do 10 lutego 2009 r., od 20 marca do 3 lipca 2009 r., od 28 września do 23 listopada 2009 r., od 21 grudnia 2009 r. do 17 lutego 2010 r., od 10 marca do 10 maja 2010 r., od 2 czerwca do 2 sierpnia 2010 r., od 30 sierpnia do 25 października 2010 r., od 22 listopada 2010 r. do 17 stycznia 2011 r., od 14 lutego do 14 kwietnia 2011 r., od 9 maja do 4 lipca 2011 r., od 22 listopada 2011 r. do 16 kwietnia 2012 r., od 14 maja do 8 lipca 2013 r., od 1 grudnia 2013 r. do 14 stycznia 2014 r., od 29 marca do 4 maja 2014 r., od 4 do 24 maja 2014 r. Nadto ubezpieczony świadczył taką pracę w kolejnym okresie, którą zakończył 17 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że pozwany uwzględnił jedynie okresy pracy przed 1 stycznia 1999 r. (11 lat, 3 miesiące i 19 dni), niezasadnie przyjmując, że w pozostałych okresach ubezpieczony nie był pracownikiem w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych z uwagi na świadczenie pracy na rzecz armatorów zagranicznych. Okres pracy u zagranicznego armatora, do której marynarz został skierowany przez pośrednika, można uznać za okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jeśli marynarz był zatrudniony u zagranicznego armatora jako pracownik (wyroki Sądu Najwyższego z 26 marca 2015 r., II UK 251/14 i z 8 marca 2003 r., II UK 196/02). Warunkiem jest opłacenie składek w Polsce również na dobrowolne ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chyba że na podstawie umów o zatrudnieniu lub umów międzynarodowych pracownik został objęty ubezpieczeniem w trybie i na zasadach obowiązujących w państwie zatrudnienia lub określonych w umowach międzynarodowych (wyroki Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, z 27 kwietnia 2010 r., II UK 328/09). W sprawie ta okoliczność nie była sporna, ubezpieczony od 11 czerwca 2001 r. podlegał ubezpieczeniom, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu, które pozwany uwzględnił do ogólnego stażu pracy skarżącego.

Sąd Apelacyjny w konkluzji stwierdził, że poza okresami uwzględnionymi przez organ rentowy – 11 lat, 3 miesiące i 19 dni – uwzględnieniu podlegały również okresy pracy od 1 stycznia 1999 r. do 31 marca 2000 r. w P. SA w G., a nadto okresy pracy u armatorów zagranicznych przypadające w okresach od 11

czerwca 2001 r. (daty podlegania dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym) do 17 sierpnia 2014 r. (daty końcowej pracy wynikającej z książeczki żeglarskiej). Okresy te zostały udowodnione dokumentacją w postaci książeczki żeglarskiej zawierającej wpisy zamustrowania i wymustrowania w poszczególnych okresach pracy oraz zeznaniami skarżącego złożonymi na rozprawie apelacyjnej, a nadto poparte umowami kontraktowymi przedłożonymi na etapie postępowania administracyjnego. W przypadku braku zaświadczenia o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych okoliczność świadczenia pracy w warunkach szczególnych na etapie postępowania sądowego może być wykazywana na podstawie wszelkich dowodów. W rezultacie wyrok Sądu Okręgowego – pomimo chybionych ustaleń w części i rozważań w tym zakresie – odpowiadał prawu, wobec wykazania przez ubezpieczonego przesłanek do przyznania świadczenia z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie: I. prawa materialnego – art. 49 i art. 51 w związku z art. 2 pkt 2 i pkt 3 oraz art. 3 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w okolicznościach sprawy, a mianowicie przez przyjęcie, że wnioskodawca spełnił wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając okresy pracy wykonywanej ogółem w latach od 1999 r. do 2014 r. z tytułu zatrudnienia u armatorów zagranicznych, tzn. w czasie kiedy wnioskodawca był zatrudniony za pośrednictwem (...) Agencji G. Sp. z o.o., (...) Towarzystwa (...) S.A. w S., I. Sp. z o.o., co w konsekwencji skutkowało stwierdzeniem, iż ubezpieczony nabył prawo do emerytury pomostowej; II. przepisów postępowania – art. 385 i 316 § 1 w związku z art. 233 § 1 i art. 245, art. 231, art. 228 § 1 i art. 234 k.p.c. w związku z art. 116 ust. 5 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i § 22 rozporządzenia z 11 października 2011 r. Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń przez bezpodstawne przyjęcie, że fakty wyznaczające charakter pracy członka załogi statku morskiego są (w istocie) powszechnie znane i dlatego w zasadzie nie wymagają dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.) oraz, że zatrudnienie na statku morskim w warunkach innych aniżeli przewidziane w art. 22 § 1 Kodeksu pracy (w ogóle) nie wchodzi w rachubę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej nie są zasadne.

1. Najdalej idzie zarzut, że definicja pracownika według ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych obejmuje jedynie pracowników wykonujących pracę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Zarzut nie jest bez racji co do okresu po 31 grudnia 2008 r., jednak niezasadnie wyłącza zatrudnienie za granicą przed 1 stycznia 2009 r. W odniesieniu do zatrudnienia przed tą datą nie obowiązuje ograniczenie zatrudnienia do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej (art. 2 pkt 3, art. 4 pkt 6 w związku z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych). Wówczas wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, uprawniające do emerytury pomostowej, z opłaconą składką na ubezpieczenie społeczne w kraju, nie wyłącza wnioskodawcy z kręgu uprawnionych do tego świadczenia. Przed tą datą pracodawcą mógł być też podmiot zagraniczny i zatrudnienie nie musiało być oparte na polskim prawie pracy (art. 46 ustawy z 14 grudnia 1994 r. o przeciwdziałaniu bezrobociu, art. 84 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Obywatel polski mógł zawrzeć z podmiotem zagranicznym zatrudnienie odpowiadające pracowniczemu zatrudnieniu. Gdy opłacał składkę na ubezpieczenia społeczne dobrowolne to miał ubezpieczenie społeczne w kraju (art. 7 pkt 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w wersji przed 1 stycznia 2009 r.). Niezasadne jest zatem zawężające wnioskowanie z art. 2 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż pojęcie pracownika obejmuje także ubezpieczonego, który przed 1 stycznia 2009 r. podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu w kraju. Traci tym samym na znaczeniu zarzut naruszenia art. 2 pkt 2 tej ustawy bo w okresie dobrowolnego ubezpieczenia nie występuje płatnik pracodawca, gdy ubezpieczony sam dobrowolnie opłacał składki. Z kolei zarzut naruszenia art. 3 ustawy nie jest zasadny bo pracą w szczególnych warunkach są prace na statkach żeglugi morskiej (poz. 23 z wykazu pracy w szczególnych warunkach – zał. nr 1 do ustawy), a warunkiem zaliczenia jej do emerytury pomostowej nie jest tylko stosunek pracy z polskim pracodawcą. Zaskarżonego wyroku nie podważa też ogólna argumentacja skarżącego o zatrudnieniu pracowniczym na statkach jako wyjątku od praktyki zawierania umów prawa cywilnego („*umów śmieciowych*”) i

bezumownych stosunków prawnych, z tej przyczyny, że granice ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym. Pozytywne rozstrzygnięcie w sprawie nie zależało też od warunku przedstawienia świadectwa pracy od pracodawcy zagranicznego. W sprawie decyduje prawo materialne. Powyższe syntetyczne stwierdzenia mają oparcie w utrwalonym już orzecznictwie Sądu Najwyższego w takich samych lub podobnych sprawach. Rozstrzygnięto bowiem, że marynarz zatrudniony na statku morskim (także obcej bandery) nie może wykonywać swoich obowiązków w reżimie innym niż pracowniczy. Skład obecny podziela argumentację tej tezy. Marynarz, wpisany na listę członków załogi (niezależnie od nazwy odpłatnej umowy łączącej go z armatorem), wykonuje pracę na warunkach pozwalających zakwalifikować ją jako wykonywaną w ramach stosunku pracy. Odnosi się to do regulacji międzynarodowych i krajowych. Natomiast badanie czy ubezpieczony był w stosunkach pracy u armatorów zagranicznych nie zawsze wymaga dowodu na wzór polskiego świadectwa pracy. Skoro uznaje się pracę za granicą za pracę w szczególnych warunkach, to negatywną przesłanką nie może być brak potwierdzenia przez obcego armatora, że ubezpieczony pozostawał z nim w stosunku pracy na podstawie art. 22 k.p. Obcy pracodawcą za granicą z reguły nie osadza zatrudnienia w polskim prawie. Dotyczy to również pracy na statkach w żegludze morskiej. Ze względu na charakter, reżim i podporządkowanie pracy na statkach żeglugi morskiej uprawnione jest ustalenie, że praca ubezpieczonego była pracą w zatrudnieniu pracowniczym. Praca zarobkowa na statku żeglugi morskiej jest pracą w relacji i zależności takiej jak w zatrudnieniu pracowniczym. Ubezpieczony, który wykonywał taką pracę w szczególnych warunkach, niezależnie od podstawy zatrudnienia, ma prawo do emerytury z tego tytułu. Przepisy rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - pozycja 4 wymieniona w wykazie A Działu VIII., który obejmuje pracowników wpisanych na listę członków załogi statków wykonujących prace na statkach morskich w żegludze międzynarodowej tego rozporządzenia - nie wymagają, aby taka praca była świadczona na polskich statkach morskich w żegludze międzynarodowej już dlatego, że taki wymóg wymieniona pozycja odnosi do marynarzy zatrudnionych w

polskim ratownictwie okrętowym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2010 r., II UK 162/09, z 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, z 25 czerwca 2010 r., II UK 76/10, z 9 marca 2017 r., II UK 10/16, z 5 kwietnia 2017 r., II UK 85/16, z 11 kwietnia 2018 r., II UK 23/17).

2. Ustawa o emeryturach pomostowych nie pozwala jednak uwzględnić w szczególnym stażu emerytalnym okresu zatrudnienia za granicą po 31 grudnia 2008 r. (wyroki z 19 kwietnia 2016 r., II UK 196/15, z 23 listopada 2016 r., II UK 430/15, z 9 marca 2017 r., II UK 10/16, z 11 kwietnia 2018 r., II UK 23/17).

3. Okresy wykonywania pracy za granicą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na podstawie umów o pracę zawartych bezpośrednio z pracodawcami zagranicznymi mogą być uznane za okresy zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, pod warunkiem opłacenia składek w Polsce również na dobrowolne ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chyba że na podstawie umów o zatrudnieniu lub umów międzynarodowych pracownik został objęty ubezpieczeniem w trybie i na zasadach obowiązujących w państwie zatrudnienia lub określonych w umowach międzynarodowych (wyroki z 27 kwietnia 2010 r., II UK 328/09, z 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, z 9 marca 2017 r., II UK 10/16, z 11 kwietnia 2018 r., II UK 23/17).

4. Na tle powyższej wykładni należy stwierdzić, iż zliczenie okresów zatrudnienia ubezpieczonego do 31 grudnia 2008 r., wedle zestawienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku kolejnych zatrudnień, potwierdza ustalenie Sądu Apelacyjnego, że ubezpieczony ma 15 lat pracy w szczególnych warunkach, czyli pracy na statkach żeglugi morskiej (poz. 23 z wykazu pracy w szczególnych warunkach – zał. nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych). Są to następujące okresy: od 8 maja 1983 r. do 30 kwietnia 1991 r., od 19 lipca 1994 r. do 31 maja 1995 r., od 21 czerwca 1995 r. do 11 maja 1997 r., od 5 czerwca 1997 r. do 29 grudnia 1997 r., od 23 czerwca 1998 r. do 8 lipca 1998 r., od 1 stycznia 1999 r. do 30 marca 2000 r., od 2 czerwca 2001 r. do 22 listopada 2001 r., od 10 stycznia 2002 r. do 3 lipca 2002 r., od 14 stycznia 2003 r. do 2 lutego 2003 r., od 6 marca 2003 r. do 4 kwietnia 2003 r., od 8 sierpnia 2003 r. do 17 listopada 2003 r., od 2 lutego 2004 r. do 3 sierpnia 2004 r., od 25 października 2004 r. do 14 marca 2005 r., od 12 września 2005 r. do 6 marca 2006 r., od 24 października 2006 r. do 17 marca

2007 r., od 26 kwietnia 2007 r. do 1 lipca 2007 r., od 11 października 2007 r. do 1 lutego 2008 r., od 9 maja 2008 r. do 16 sierpnia 2008 r. Sąd Apelacyjny uwzględnił w wyliczeniach dalsze okresy, czyli po 31 grudnia 2008 r., jednak okresy sprzed tej daty wynoszą ponad 16 lat, dlatego ubezpieczony spełnia przesłankę szczególnego zatrudnienia do emerytury pomostowej.

5. Podstawa procesowa obecnej skargi nie różni się od zarzutów procesowych skarżącego ocenionych wcześniej przez Sąd Najwyższy w podobnej sprawie (sporze) wyrokiem z 19 kwietnia 2016 r., II UK 196/15. Skarżący kwestionuje zatrudnienie za granicą jako zatrudnienie pracownicze. Procesowa podstawa skargi nie jest zasadna z dwóch przyczyn. Po pierwsze naruszenie przepisów postępowania ma znaczenie gdy ma wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności (art. 217 § 3 k.p.c.). Zarzut procesowy powinien pozostawać zatem w związku z zarzutem materialnym. Skarżący nie zarzuca jednak naruszenia art. 22 k.p. w podstawie materialnej skargi. Nie zarzuca też naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. i nie twierdzi, że sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Można by przyjąć, że wystarczają zarzuty naruszenia art. 49 w związku z art. 2 pkt 3 oraz art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, bo te wszak u podstaw mają pracownicze zatrudnienie. Jednak mankamentem zarzutu procesowego skargi jest to, że skarżący mimo odwołania się do wielu przepisów jednocześnie, nie przedstawia szerzej w uzasadnieniu podstawy procesowej skargi na czym polega naruszenie każdego z nich, poprzestając na ogólnej kwestii braku podstaw do stwierdzenia (domniemania) pracowniczego zatrudnienia. Po wtóre zarzut procesowy skargi nie jest adekwatny do argumentacji Sądu Apelacyjnego przedstawionej w uzasadnieniu skarżonego wyroku. Chodzi o to, że w uzasadnieniu wyroku nie ma zapisu takiego jak w zarzucie skargi, czyli, *„że fakty wyznaczające charakter pracy członka załogi statku morskiego są (w istocie) powszechnie znane i dlatego w zasadzie nie wymagają dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.) oraz, że zatrudnienie na statku morskim w warunkach innych aniżeli przewidziane w art. 22 § 1 Kodeksu pracy (w ogóle) nie wchodzi w rachubę”*. Uprawnione jest stwierdzenie, że jest to zarzut tożsamy (*in extenso*) z zarzutem skarżącego w

sprawie o podobnym przedmiocie sporu, w której skarga kasacyjna została oddalona przez Sąd Najwyższy wyrokiem z 19 kwietnia 2016 r., II UK 196/15. Nie jest konieczne powtórzenie negatywnej oceny zarzutu skarżącego w tamtej sprawie, bo uzasadnienie obecnie skarżonego wyroku nie jest tożsame. Sąd oddalił apelację dlatego nie naruszył art. 385 k.p.c. Nie naruszono art. 316 § 1 k.p.c. bo podstawą wyroku był stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów i dlatego nie może być podstawą zarzutu kasacyjnego (art. 398³ § 3 k.p.c.). Art. 245 k.p.c. odnosi się do dokumentów prywatnych, które również mają swoje znaczenie dowodowe (świadcstwo pracy jest dokumentem prywatnym). Fakty powszechnie znane, domniemania faktyczne i prawne – art. 228, 231, 234 k.p.c. – nie są wyłączone w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Można stwierdzić, że skarżący zarzucając w kumulacji (koniunkcji) naruszenie szeregu przepisów próbuje podważyć rozstrzygnięcie przyjmujące, że ubezpieczony był w zatrudnieniu pracowniczym w okresach pracy na morskich statkach u armatorów zagranicznych. Nie są sporne okresy pracy na kontraktach w świetle złożonych dokumentów, w tym książeczki żeglarskiej (daty zamustrowania i wymustrowania). Sąd Apelacyjny zasadnie stwierdził, że świadczenie pracy w warunkach szczególnych na etapie postępowania sądowego, w przypadku braku zaświadczenia o którym mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych, może być wykazywane na podstawie wszelkich środków dowodowych. Sąd Apelacyjny zważając na zarzuty apelacji uzupełnił postępowanie dowodowe co do dalszych okresów pracy na statkach i charakteru pracy ubezpieczonego. Po uzupełnieniu postępowania apelacyjnego w sprawie nie było wniosku pozwanego o dalsze badanie poszczególnych okresów pracy w kierunku stwierdzenia braku pracowniczego zatrudnienia. Nie ma zarzutu pominięcia takiego wniosku (skarżący nie zarzuca też naruszenia art. 378 § 1 k.p.c.). Sąd powszechny rozstrzygnął, że sporne zatrudnienie stanowiło zatrudnienie pracownicze. Wiąże to w ocenie zarzutów skargi kasacyjnej, bo granicę ustaleń stanu faktycznego dla postępowania kasacyjnego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.